

Vergeet mensen met handicap niet

Mensen met een beperking vormen een onderbelichte groep in de strijd tegen het coronavirus. Sommige ouders van volwassen kinderen met een handicap hebben hun kind al wekenlang niet meer gezien. De woonhuizen waarin hun kinderen zijn ondergebracht, veranderden in gesloten gemeenschappen om besmetting te voorkomen. Het contact met de buitenwereld is gekrompen tot skypen of facetimen. Bij andere ouders is het net andersom. Zij nemen de zorg volledig op zich, bijvoorbeeld omdat ze hun kind niet meer naar een dagcentrum kunnen brengen. Drie ouders getuigen over de moeilijke situatie waarin corona hen gebracht heeft.

VEERLE BEEL

LIESBET (28) GAAT NIET MEER NAAR DAGCENTRUM

'WIE ZORGT VOOR HAAR ALS IK OOK ZIEK WORD?'

Patrick Van Slambrouck gaat twee keer per dag met zijn dochter wandelen:
'Liesbet heeft dat nodig.'

Christophe De Muynck

Liesbet Van Slambrouck (28) heeft een aangeboren, meervoudige handicap, met een volledige zorgafhankelijkheid tot gevolg. Ze woont bij haar ouders in Roeselare. In gewone tijden gaat ze elke dag naar het dagcentrum De Vleugels in Klerken. Toen de voorziening bij de start van de quarantainemaatregelen liet weten dat het busvervoer werd stopgezet, besloten haar ouders om Liesbet thuis te houden. 'Ze zou het niet snappen als een van ons haar elke dag zou brengen. Ze zou denken dat ze achtergelaten wordt, en dan zou ze erg onrustig worden', zegt haar vader Patrick. 'Onze dochter heeft een grote nood aan herkenbare structuur.'

Dat is ook zo nu Liesbet wellicht thuis besmet is geraakt met covid-19. Ze weent veel, maakt koorts, en eet en drinkt niet zo goed. Liesbet is niet getest op het virus, maar haar moeder Ann Deboutte wel. Zij is thuisverpleegkundige en was tot ruim een week geleden aan het werk. 'Mijn vrouw is thuis in quarantaine. Ze zegt dat ze nog nooit gevoeld heeft wat ze de afgelopen week heeft doorgemaakt. Ze maakte weinig koorts, maar had veel last van spier- en botpijn en sliep heel slecht. Het gaat stilaan beter. Ze blijft al de hele week in twee kamers op de bovenverdieping. Elke dag doucht ze als laatste en daarna wordt de douche ontsmet. Ze komt alleen naar beneden met een mondmasker.'

200 procent aandacht

Met Liesbet zijn zulke afspraken niet mogelijk, zegt haar vader. 'Zij moet haar ontbijt elke dag op dezelfde plaats in het huis krijgen. Alles moet gebeuren zoals altijd, anders slaat ze tilt. Het was al niet zo gemakkelijk om de zorg voor haar te combineren met onze jobs, al slaagden we daar met de hulp van burens en familie toch goed in. Nu rust de zorg op mij. De burens gaan sinds de lockdown niet meer met haar wandelen, de persoonlijke assistente van Liesbet komt niet meer, en de poetshulp blijft al een tijdje weg.'

'Liesbet zou het niet snappen als een van ons haar zou brengen. Ze zou denken dat ze wordt achtergelaten'

Patrick Van Slambrouck, vader van Liesbet

Patrick werkt op de hr-dienst van het AZ Delta in Roeselare. 'Gelukkig kan ik van thuis werken. Het is niet evident met een dochter die 200 procent aandacht vraagt. Maar ik ervaar veel begrip van de directie en van mijn directe collega's, die delen van mijn werk overnemen. Familieleden brengen ons maaltijden. Ik ga nu twee keer per dag met haar wandelen. Liesbet heeft dat nodig. Ze moet buiten zijn, dat is het enige wat ze heeft. Natuurlijk ben ik bezorgd: wat als ik ook besmet raak? Die kans is niet gering, want in de zorg voor Liesbet is het onmogelijk om afstand te houden. Wie zal dan voor haar zorgen? Ook de onzekerheid begint te wegen: hoe lang nog? We kijken uit naar betere tijden.'

PETER (34) EN JAN (34) KRIJGEN OUDERS NIET MEER TE ZIEN

'KAMERQUARANTAINE ZOU VRESELIJK ZIJN'

Martine Heiremans en Marc Cautreels vrezen voor een covid-19-besmetting.
Christophe De Muynck

Peter Hermans (34), de zoon van Martine Heiremans, heeft autisme en een verstandelijke beperking, en verblijft in de voorziening De Vijver in Deurne. Hij woont daar in een huiselijke groep met vier andere gasten. Normaal gezien gaat hij van vrijdag- tot zondagavond naar zijn moeder. Sinds het begin van de lockdown voor zorgvoorzieningen, op 11 maart, heeft Martine haar zoon niet meer gezien. 'We moesten kiezen: ons kind voltijds naar huis halen, of hem vijf weken niet kunnen zien, tot 19 april. We wisten toen niet dat het nog langer zou kunnen duren.'

Jan Cautreels, die binnenkort zijn 35ste verjaardag viert, woont in dezelfde voorziening in een andere leefgroep. 'Jan komt maar om de twee weken een weekend naar huis. Daardoor hebben wij hem al bijna vijf weken niet meer gezien', zegt zijn vader Marc Cautreels.

Beide ouders maken deel uit van de overleggroep met de directie van De Vijvers. Martine is voorzitter, Marc secretaris. 'We zijn vooral bang dat er iemand in de leefgroep van onze zonen besmet zou raken met het coronavirus, of onze zonen zelf, en dat ze dan in quarantaine moeten. Kamerquarantaine is voor hen zo goed als onmogelijk. Als ze in situaties komen die ze niet begrijpen, ontstaan er gedragsproblemen of zelfs agressie', zegt Martine. 'Als je weet dat je zoon ziek is, wil je die het liefst thuis, toch?'

'We hebben hem nu al vijf weken niet meer kunnen vastnemen. Dat weegt'

Marc Cautreels, vader van Jan

Omdat Peter maar bleef vragen wanneer hij nog eens naar huis mocht, hebben de begeleiders hem verteld dat zijn moeder ziek is. 'Hij begrijpt niet wat een lockdown is', zegt Martine. 'Ik mis hem ook verschrikkelijk, al eet hij al mijn tijd op als hij thuis is. Hij is een lieve en vrolijke jongen, zolang zijn emmer niet overloopt. Ik had niet beseft, toen we de keuze maakten, dat ze zo'n lange tijd zou overspannen. Als de

lockdown langer duurt, vind ik dat ouders opnieuw moeten kunnen kiezen of ze hun kind al dan niet naar huis laten komen.'

Chinees eten

Marc zegt dat zijn vrouw wekelijks de was ophaalt, en vanuit de verte hun zoon Jan heeft zien rondwandelen in de tuin. 'Hij stelt het schijnbaar goed, hij vindt zijn draai zonder ons, wat in zekere zin een geruststelling is. Maar we hebben hem nu al vijf weken niet meer kunnen vastnemen. Dat weegt. Op 12 april verjaart Jan. Normaal eten we dan thuis Chinees, samen met de andere kinderen en kleinkinderen. We houden ons hart vast voor hoe lang dit nog duurt.'

Over de voorziening en de begeleiders hebben beide gezinnen alleen lof. Er wordt hard gewerkt, er wordt met de gasten geskypet en gefacetimed. Maar er is een groot tekort aan beschermend materiaal. In de leefgroepen van hun zonen is nog geen covid-19 vastgesteld. 'De zoek- en sprokkeltocht naar maskers, schorten en brillen is een blijvend probleem', weet Martine. 'Wij zouden ook willen dat onze kinderen meer getest worden, zodat uitbraken uitblijven en quarantaine vermeden kan worden. Nu hebben we de indruk dat mensen met een beperking te weinig aandacht krijgen.'

bron: De Standaard, 6 april 2020